

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce

MUDr. J. L.

bytem

zastoupený Mgr. Davidem Černým, advokátem

sídlem Horní nám. 365/7, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky

Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č. j. MO 109897/2018-1304

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

I. Předmět sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Zástupce náčelníka Generálního štábu - ředitel Společného operačního centra Ministerstva obrany (dále také jen „*správní orgán I. stupně*“) vydal rozhodnutí č. j. MO 259583/2017-1160, EKŠ č. 1554210001853, jímž v řízení vedeném podle zákona č. 221/1999 Sb., v platném znění (dále jen „*zákon o vojácích z povolání*“), rozhodl, že žalobce odpovídá podle ustanovení § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání za škodu ve výši 372.360,- Kč, kterou způsobil České republice – Ministerstvu obrany svým zaviněným porušením povinností při plnění služebních úkolů (které je podrobně popsáno ve výroku rozhodnutí). Týmž rozhodnutím pak bylo žalobci uloženo, aby uhradil tuto škodu ve výši 372.360,- Kč a dále aby uhradil náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Náčelník Generálního štábu Armády České republiky (dále také jen „*žalovaný*“) k odvolání žalobce svým rozhodnutím ze dne 23. 4. 2018, č. j. MO 109897/2018-1304 (dále též „*žalované rozhodnutí*“) rozhodl tak, že zrušil výrok rozhodnutí orgánu I. stupně v části týkající se uložení povinnosti žalobci nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,-Kč a v této části řízení zastavil. Ve zbytku však bylo napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II. Žaloba a vyjádření k žalobě

Žaloba

2. Žalobce žalovanému rozhodnutí vytýká, že:
 - mu v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „*správní řád*“) nebyla poskytnuta možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady pro jeho vydání, nebyla mu poskytnuta možnost se k věci vyjádřit ev. navrhopvat vlastní důkazy,
 - správní orgány v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistily správně skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu,
 - správní orgány nesprávně právně kvalifikovaly zjištěné jednání žalobce, když dovodily porušení příslušných ustanovení zákona o vojácích z povolání a dalších podzákonných předpisů.
3. Žalobce konkrétně uvedl, že o zahájení předmětného správního řízení se dozvěděl na základě oznámení o zahájení řízení ze dne 6. 9. 2017. Následně se písemně omluvil z ústního jednání nařízeného na den 5. 10. 2017 (zaměstnavatel jej na uvedený den neuvolnil ze zaměstnání) a telefonicky si ověřil, že jeho omluva byla akceptována. Žádný další kontakt ze strany správního orgánu žalobce nezaznamenal, a to až do doby, než mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. Žalobce tedy neobdržel žádný přípis ze dne 18. 10. 2017 (o němž se hovoří v napadeném rozhodnutí), kterým měl být vyzván k seznámení s podklady a neobdržel ani žádnou výzvu, aby si vyzvedl písemnost uloženou na poště, a to přesto, že se žalobce v uvedeném období v místě svého bydliště zdržoval a poštu normálně přebíral. V uvedené době žalobce věděl o zahájeném řízení a věděl také, že by si nevyzvednutím jakékoliv písemnosti mohl způsobit komplikace.
4. Podle žalobce správní orgány dospěly k naprosto nesprávným skutkovým závěrům, pokud dovodily, že žalobce zavinil dopravní nehodu, a že před jízdou požil alkohol.
5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je patrné, že správní orgány měly zřejmě k dispozici usnesení Okresního soudu v Olomouci č. j. 2 T 211/2016-339 ze dne 13. 2. 2017, jímž byla trestní věc (týkající se téhož skutku, v němž je správním orgánem spatřováno škodlivé jednání žalobce) postoupena k vyřízení před přestupkový orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobci však není známo, jaké další podklady z trestního spisu správní orgány provedly jako důkaz (žalovaný ani správní orgán I. stupně na žádné jiné konkrétní podklady kromě výše uvedeného usnesení neodkazují). Žalobce má za to, že z žádného podkladu trestního řízení nevyplývá, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu; tato skutečnost tedy ani nemohla být v rámci trestního řízení prokázána. Pouhé usnesení o postoupení věci k projednání v přestupkovém řízení nemůže automaticky založit domněnku ovlivnění žalobce alkoholem během jízdy. Proto lze efektivně vyloučit, že by správní orgány mohly při respektování zásady materiální pravdy dospět k závěrům, o něž svá rozhodnutí opřely.

6. Pokud jde o samotné okolnosti nehody, potvrzuje žalobce pouze jediný fakt, totiž že skutečně v době nehody vozidlo řídil. Žádné dostupné přímé ani nepřímé důkazy však nejsou způsobilé vyvrátit žalobcovo tvrzení, že bezprostřední příčinou nehody bylo zvíře, které mu nečekaně vběhlo do cesty (přítomnost toulavých psů na základně byla v trestním řízení prokázána svědecky – byly tam na ně instalovány i pasti). Neexistuje žádný přímý svědek nehody ani žádný důkaz, který by blíže objasnil její příčiny. O rychlosti jízdy vozidla v době nehody opět nesvědčí jediný relevantní či exaktní důkaz (žádný svědek, žádný posudek, žádné relevantní ohledání místa nehody). Žalobce tvrdil, že jel rychlostí povolenou, což ovšem na nezpevněné komunikaci nezabránilo smyku, který byl vyvolán strhnutím řízení kvůli zvířeti.
7. Žalobce namítl, že žádný relevantní důkaz nesvědčí o tom, že by byl v době jízdy, resp. nehody, ovlivněn alkoholem. Poukázal na to, že ze spisu vyplývá, že se po nehodě v době cca 2.00 hod místního času podrobil dechové zkoušce na alkohol přístrojem Intoxilyzer S-D5. Jedná se o nekalibrovaný přístroj, který nemá paměť provedených měření a u kterého nelze vytisknout záznam. Podle názoru žalobce nelze z údajů z tohoto přístroje absolutně vycházet. Detekovaný výsledek navíc mohl být a zřejmě také byl výrazně ovlivněn faktem, že žalobce krátce před nehodou kloktal větší množství ústní vody Listerin. Není pravdou, že by znalec nebo kdokoli jiný vyloučil efekt Listerinu na detekování alkoholu z dechu – znalec pouze pochopitelně vyloučil průnik alkoholu při kloktání do krve – žalobce však v krvi žádný alkohol neměl.
8. Odběr krve byl žalobci proveden po deváté hodině ranní. Analýza odebrané krve byla provedena nezávisle na dvou místech. V laboratoři nemocnice ROLE 3 na základně Bagram za použití enzymatické metody (neznámo, zda z krve nebo krevního séra, kdy tato metoda je v ČR považována za neprůkaznou) s výsledkem 22 mg/dl, což by teoreticky mohlo odpovídat hodnotě cca 0,21 promile. Dále byla krev analyzována ve vojenské nemocnici Armády USA v Doveru s negativním výsledkem (No ethanol was detected.) Soudní znalec potvrdil, že použitá metoda při nízkých hodnotách „velmi chybuje“ a není odborníky považována za průkaznou. Pro úplnost lze dodat, že žalobce absolvoval ještě další dechovou zkoušku v 10.50 dopoledne s negativním výsledkem.
9. Na přítomnost alkoholu v krvi nelze usuzovat ani z jiných nepřímých důkazů, které byly prováděny před soudem v trestním řízení, kdy žádný ze slyšených svědků nepotvrdil, že by cítil ze žalobce bezprostředně po nehodě nějaký alkohol. To platí dokonce i pro svědky V., S. a B., kteří byli v bezprostřední blízkosti žalobce ihned po nehodě, neboť mu poskytovali první pomoc. Pouze jediný člověk hovořil o alkoholovém závanu, který údajně vnímal. Byl to svědek C. Ten ovšem v přípravném řízení na úřední záznam v době bezprostředně po nehodě tuto skutečnost výslovně popřel. Jeho výpověď je tedy velmi nevěrohodná. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že bylo prokázáno, že na vojenské základně, na které se nehoda stala, byl alkohol zakázaný a žádný se tam nevyskytoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žádný ze svědků nepotvrdil, že by někdy alkohol na této základně viděl, nebo že by věděl, jak si ho opatřit. Krátce po nehodě vojáci a vojenská policie prováděli pátrání po zbylém alkoholu a žádný na místě nenašli. Není tedy ani zřejmé, jak by si žalobce případně alkohol mohl vůbec opatřit.

10. Dále žalobce namítal nesprávnou výši škody na vozidle. Poukázal na to, že ta je dovozována pouze z částky, kterou ministerstvo zaplatilo pronajímateli vozidla dle Dohody mezi ČR (MO) a pronajímatelem vozidla o určení výše náhrady za opravu vozidla ze dne 1. 12. 2015. Podle žalobce lze s jistotou vyloučit, že by tato částka odrážela skutečnou škodu, která na vozidle vznikla, a která by dle platných právních předpisů měla představovat objektivní rozdíl hodnoty nepoškozeného a poškozeného vozidla. Částka, která byla majiteli (pronajímateli) vozidla vyplacena pouze z důvodů uvedené vzájemné dohody, takovou škodou jistě není. Uvedená dohoda nemůže žalobce v žádném případě vázat, resp. jít k jeho tíži – *ad absurdum* by při způsobení škody byl takto nucen uhradit jakoukoliv částku v dohodě sjednanou. Žalobce je názoru, že pokud jde o skutečnou škodu, dnes o ní nelze objektivně nic říci, neboť nelze dovodit, v jakém stavu bylo vozidlo po nehodě, jaký byl rozsah jeho poškození, v čem měla spočívat jeho oprava atd. Mezi poškozením vozidla a „škodou ve výši 15.000,- USD“ však zcela nepochybně není příčinná souvislost (coby nutná podmínka právní odpovědnosti za škodu) a i kdyby byla samotná nehoda přičitatelná účastníkovi (což není), žalobce je názoru, že ani tehdy by nenesl odpovědnost za takto paušálně a neprůkazně „sjednanou“ škodu.
11. Žalobce je názoru, že z hlediska procesní ekonomie by měl správní orgán nejprve předložit důkazy ke škodě, která byla na dotčeném vozidle skutečně způsobena. Neučiní-li tak, je nadbytečné zabývat se mírou zavinění žalobce, jakož i tím, zda byl či nebyl žalobce pod vlivem alkoholu.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul předchozí procesní vývoj věci (popis autonehody na základně Armády Spojených států amerických na základně v Bagramu, Islámský stát Afghánistán, následující trestní a přestupkové řízení, řízení o náhradě škody) a rozhodnou právní úpravu, kterou aplikoval na věc.
13. Žalovaný setrval na svém rozhodnutí. Je toho názoru, že ze spisového materiálu nevyplývají jakékoliv pochybnosti o vzniku škody na vojenském vozidle v důsledku nedodržení povinností žalobce, tedy v důsledku řízení pod vlivem alkoholu. Porušení právní povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a § 99 písm. b) zákona č. 221/1999 Sb. považuje žalovaný za protiprávní jednání ve smyslu článku 2 písm. e) bod 1 Rozkazu ministra obrany č. 47/2013 Předcházení škodám a řešení škod na majetku státu v působnosti Ministerstva obrany. Správní orgány nevycházely pouze ze závěrů učiněných v trestním řízení, ale především ze správního spisu, kdy na základě výsledků orientační dechové zkoušky provedené dechovým analyzátozem a rozboru krve žalobce, který byl proveden v laboratoři nemocnice na základně Bagram, byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi žalobce během řízení vozidla při vzniklé autonehodě.
14. Co se týká vzniku škody a jejího vyčíslení, žalovaný uvedl, že je nepochybné, že v důsledku dopravní autonehody, kdy žalobce během jízdy narazil do dřevěného altánu a následně sjel z komunikace do příkopu, kde narazil do kovové nádrže a s vozidlem se převrátil na levý bok, vznikla na vozidle škoda. Dle § 107 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

škody

způsobené z nedbalosti, pokud tato byla způsobena po požití alkoholických nápojů, neplatí

omezení výše náhrady škody čtyřapůlnásobkem průměrného služebního platu odpovědného

vojáka. Dále dle bodu 6. 1. Smlouvy č. 154310003 o pronájmu vozidel „Toyota Hilux“ HKIA

a Bagram Airfield nájemce odpovídá za škody na pronajatých vozidlech způsobené v důsledku dopravní nehody. Při výpočtu nákladů na opravy škod na pronajatém vozidle budou aplikovány aktuální ceny náhradních dílů v čase i místě obvyklé. Dle bodu 6. 3. této smlouvy případné opravy budou následně uhrazeny samostatnou fakturou. Dle pokladního

dokladu A499XOPCU90X činí škoda na vozidle po přepočtu 372.360,- Kč. Skutečná škoda tedy byla vyčíslena dodatečně na základě provedených oprav, dohoda mezi ČR - Ministerstvo

obrany a pronajímatelem vozidla o určení výše náhrady za opravu vozidla ze dne 1. 12. 2015

měla tedy pouze předběžnou povahu.

15. Žalobce k vyjádření žalovaného již repliku nepodal.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.)
17. O věci městský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili a jejich souhlas byl tedy presumován. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady, na základě kterých žalovaný služební orgán vydal rozhodnutí, jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem přezkumu městským soudem. Městský soud podotýká, že z důvodu ověření věrohodnosti ve správním spise založených písemností pocházejících z trestního řízení vyžádal i trestní spis Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 2 T 211/2016. Navrhovaný důkaz výsledkem žalobce městský soud v projednávané věci neshledal relevantním. Žalobce totiž svůj postoj ke správnímu řízení i k události samotné dostatečně prezentoval jak v předcházejícím trestním řízení, tak i v samotném řízení před služebními orgány (v řízení o odvolání), městský soud proto případný účastnický výsledek žalobce shledal za nadbytečný.
18. V projednávané věci uznal služební orgán I. stupně žalobce odpovědným za škodu způsobenou státu podle ustanovení § 101 zákona o vojácích z povolání, neboť žalobce svým jednáním porušil následující právní povinnosti: ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání, současně porušil ustanovení čl. 35 písm. b) a k) Základního řádu ozbrojených sil České republiky, čl. 7.2.3 odst. 1 a 3 organizačního rozkazů velitele 5 strážní rotы BAF ÚU AČR RS v zahraniční operaci na území Afghánistánu č. 01, ustanovení čl. 79 rozkazu velitele 11. úkolového seskupení AČR RS pro vnitřní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

organizovanost života, ustanovení článku 18 písmeno l) předpisu Všeob-P-37, Pravidla pro používání vozidel v rezortu ministerstva obrany a ustanovení čl. 3 odst. 1 přílohy R-4 (Pravidla pobytu) k Operačnímu rozkazu ZNGŠ-Ř SOC MO k činnosti úkolového uskupení AČR Resolute support, č. j. 157-85/2015-1160. Služební orgán uložil žalobci podle ustanovení § 107 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání povinnost uhradit skutečnou škodu v penězích ve výši 372.360 Kč, neboť uvedeného jednání se žalobce dopustil pod vlivem alkoholu. Současně je mezi stranami nesporné, že byť se žalobce uvedeného jednání dopustil v postavení vojáka z povolání a poté jeho služební poměr zanikl, byly služební orgány toto řízení proti žalobci vést podle § 152 zákona o vojácích z povolání (srov. „*v řízení ve věcech služebního poměru se postupuje podle části deváté tohoto zákona i tehdy, když služební poměr vojáka zanikl.*“)

19. Žalobce žalovanému (potažmo služebnímu orgánu I. stupně) vytýká, že závažným způsobem porušili jeho procesní práva, dále namítl vadu skutkových zjištění ohledně otázky, zda řídil předmětné vozidlo pod vlivem alkoholu a poté zpochybňuje výši škody.
20. K námitce porušení procesních práv žalobce městský soud ze správního spisu ověřil, že služební orgán I. stupně v písemnosti ze dne 6. 9. 2017, č. j. MO 179446/2017-1160 oznámil žalobci zahájení řízení ve věci jeho odpovědnosti za daný skutek, poučil jej o procesních právech účastníka řízení včetně práv podle ustanovení § 36 odst. 1 – 3 správního řádu a předvolal jej na ústní jednání, které se mělo konat dne 5. 10. 2017. Uvedené oznámení žalobce převzal dne 25. 9. 2017 na adrese svého pobytu. Žalobce se z ústního jednání písemně omluvil dne 3. 10. 2017 z důvodu „překážky ze strany zaměstnavatele“, žalobce požádal o přeložení jednání na jiný termín. Správní spis dále obsahuje již jen úřední záznamy. Dle úředního záznamu ze dne 9. 10. 2017 na č. l. 28 správního spisu byl žalobce kontaktován telefonicky a termín jednání měl navrhnout sám dle domluvy se svým zaměstnavatelem. Dle úředního záznamu ze dne 17. 10. 2017 na č. l. 29 žalobce možný termín jednání nenavrl. Následně dne 18. 10. 2017 v písemnosti č. j. MO 214336/2017 – 1160 služební orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu např. nahlížením do spisu.
21. Zásilka s touto písemností, ač byla zaslána na totožnou adresu jako v případě oznámení ze dne 6. 9. 2017 (a později zde bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí), se žalovanému vrátila později zpět jako nedoručená. Městský soud současně ověřil, že na obálce je vyznačeno, že v úložní době zásilka nebyla vyzvednuta s tím, že žalobci byla zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti a ta byla uložena na poště od 24. 10. 2017 do 6. 11. 2017. Uvedená zásilka tak podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu byla žalobci doručena fikcí 10. dne po uložení, tj. 3. 11. 2017. Prvostupňové rozhodnutí pak bylo vydáno 7. 12. 2017.
22. Městský soud nicméně posoudil, zda v situaci, kdy se žalobce evidentně reálně neseznámil s podklady správního řízení, byla porušena jeho procesní práva.
23. Městský soud shledal, že služební orgán k rozhodným skutkovým zjištěním – tj. o vzniku škody následkem jednání žalobce a o výši škody - vycházel zejména z protokolů o hlavním líčení ze dnů 3. 1 a 19. 1. 2017 (žalobce byl u hlavního líčení osobně přítom, tak jako jeho obhájce a měli tak oba možnost klást svědkům otázky a namítat rozhodné skutečnosti vůči dalším důkazům), z usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 13. 2. 2017, č. j. 2 T 211/2016 – 339, které shrnuje skutečnosti prokázané a dokazované v hlavním líčení, z protokolu o nehodě a o ohledání místa nehody v silničním provozu ze dne 17. 1. 2015, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

111/18/140/2015-5104, z faktury společnosti Sadigzada Logistic Services Co. ze dne 23. 8. 2017 o opravě vozidla VIN kódu X a ze spisového materiálu týkajícího se objasňování škody sp. zn. EKŠ č. 1554210001853, mj. je zde založen protokol dokumentující stav poškozeného vozidla (fotograficky a slovně) identifikovaného týmž VIN kódem a výsledky krevních testů žalobce provedených americkou laboratoří (uvádějící zjištěnou hodnotu alkoholu v krvi 0,22 mg/dl).

24. Městský soud podotýká, že již Nejvyšší správní soud připustil využití důkazů získaných v trestním řízení i ve správním řízení ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57. Obecně je tedy možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním. K tomuto názoru se přiklonil Nejvyšší správní soud i v pozdějším rozsudku ze dne 17. června 2015, č. j. 1 As 168/2014 - 27, kde rovněž vyslovil, že *„mohou-li být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od jiných orgánů veřejné moci (...), lze nepochybně dospět k závěru, že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem v trestním řízení jsou důkazními prostředky, kterými lze provést důkaz v následném správním řízení.“*
25. Především z protokolů o hlavním líčení, jež obsahují výpovědi žalobce i svědků, městský soud zjistil, že žalobce byl s těmito důkazy a se skutečnostmi z nich vyplývajících seznámen již v předchozím trestním řízení. Vůči shromážděným podkladům trestního řízení pak uplatnil svou argumentaci, námitky a výtky, jimiž se snažil obhájit, že se nedopustil přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku. Městský soud podotýká, že trestní řízení o tomto skutku sice poté bylo zastaveno, nikoliv však proto, že by nebylo prokázáno, že by žalobce neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu, ale proto, že nebylo lze spolehlivě prokázat, že tak jednal s množstvím alkoholu v krvi přesahujícím 1 ‰ (jde o množství alkoholu, při němž není člověk objektivně schopen zvládat řízení – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 6 Tdo 351/2010, pozn. městského soudu).
26. Městský soud tedy shledal, že žalobce byl s podklady trestního řízení, jejichž část poté tvořila podklady správního řízení, seznámen dostatečně. Samotné prvostupňové rozhodnutí i tak bylo vydáno s odstupem více než jednoho měsíce (7. 12. 2017) ode dne fiktivního doručení oznámení o možnosti seznámit se s podklady správního řízení (dne 3. 11. 2017). Za celou tuto dobu, přestože žalobce věděl, že je proti němu vedeno správní řízení, že se v něm omluvil z ústního jednání, že snad měl on sám navrhnout termín příštího ústního jednání, že věděl, jaká má procesní práva, a že mu opět závěrem měsíce října byla doručována písemnost (městský soud podotýká, že dle držitele poštovní licence byla zanechána v místě doručení výzva k vyzvednutí zásilky), žalobce stejně žádný zájem o předmět řízení neprojevil a tím zcela rezignoval na svá procesní práva.
27. Na druhou stranu lze vytknout služebnímu orgánu I. stupně, že na potřebu nařídít ústní jednání rezignoval po prvním neúspěšném pokusu. Nicméně pokud bylo zjevné, že žalobce o předmět řízení nejeví zájem a současně bylo zjevné, že žalobce byl s předmětem řízení i se všemi v trestním řízení shromážděnými podklady dostatečně seznámen (jelikož řízení u služebnímu orgánu navazovalo na trestní, později přestupkové řízení) a znal tedy jeho postoj k věci, lze akceptovat, pokud služební orgán I. stupně nakonec shledal, že nařízení ústního jednání ve věci již není třeba (srov. § 49 odst. 1 správního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Městský soud tedy uzavírá, že jestliže za této situace služební orgán I. stupně ve věci rozhodl, neporušil tím procesní práva žalobce.
29. K průběhu škodné události a k otázce možného ovlivnění žalobce alkoholem z výše uvedených podkladů ve správním spise vyplývá následující skutková zjištění.
30. Svědecká výpověď kpt. Ing. R. Š. potvrzuje, že byla provedena dechová zkouška u žalobce po nehodě, byla provedena americkou vojenskou policií a byla pozitivní na přítomnost alkoholu. Pokud pak v krvi byla po odběru a testování malá přítomnost alkoholu, svědek si to vysvětloval delším časovým odstupem od nehody. Podle tohoto svědka žalobce jevil známky požití alkoholu, byl vratký, špatně artikuloval, špatně skládal věty. Svědek rtn. M. S. zahlédl zbořený přístřešek a auto, které odjíždělo a poté havarovalo. Z vozidla pomáhal vytáhnout žalobce. Odjezd vypadal jako rychlá akcelerace ne přímo po cestě ale přes malý příkop u cesty, přes přístřešek, následně do kontejneru. Svědek C. pomáhal rovněž vyprostit žalobce z vozidla. Vypověděl, že žalobce jevil známky po požití alkoholu, jeho dech byl cítit alkoholem, pohyby a řeč jevily známky opilosti. Svědek rtn. B. uvedl, že auto jezdilo přes překážky, nikoliv po cestě. Necítil z obžalovaného alkohol. Svědek G. uvedl, že „viděl tu šílenou jízdu toho vozidla před ubytovnou.“ Vozidlo odjíždělo od ubytovny, přešlo přes cestu, přešlo další cestu před propustek, zajelo za budovu - to už svědek neviděl a slyšel pouze ránu. Podle názoru svědka byl žalobce pod vlivem alkoholu, necítil jej však ani z něj, ani z automobilu. Svědek J. K. vypověděl, že vozidlo jezdilo mimo cesty – cesta byla vyvýšená, kolem ní byl žleb, zajelo za roh – automobil podle svědka přeskočil cestu, pak druhou cestu, pak se vrátil zpět na cestu a zajel za roh. Žádné brzdění neslyšel, slyšel pouze ránu od nárazu. Viditelnost byla dobrá, osvětlení bylo na místě. Svědek V. pomáhal též žalobce vyprostit z automobilu, alkohol u žalobce necítil, připustil, že by mohl být žalobce z nehody otřesen, uvedl, že po základně pobíhají zdivočelí psi, na ně jsou přichystány odchytové klece.
31. Řízení automobilu i samotnou nehodu sám žalobce přiznává. Pokud jde o tvrzení, že by nehoda mohla být způsobena vnější příčinou nezávislou na jeho vůli (např. snahou vyhnout se zvířeti), svědecké výpovědi sice tuto možnost nevyloučily, ale ani nepotvrdily (např. svědci uvedli, že nebyla patrná snaha žalobce brzdit, ovšem obecně též připustili, že divoká zvířata se na základně vyskytovala), současně ze svědeckých výpovědí však nevyplývá žádný poznatek o tom, že by snad sám žalobce při objasnění důvodů nehody poukazoval na nějakou takovou skutečnost (tím spíše nezávislou na jeho vůli), která by měla zapříčinit jeho jednání. To přestože událost bez zbytečného odkladu začala na místě vyšetřovat vojenská policie, která zajišťovala stopy po nehodě. Svědci se shodli v tom, že sám žalobce už před nehodou narazil do altánku (přístřešku) před ubytovnou a automobil se převrátil sjetím z cesty. Jinou příčinu nehody žalobci nezaznamenali. Jako věrohodná by se nejevila např. ani ztráta orientace v nepřehledném úseku – svědkové potvrdili, že místo bylo přehledné, bylo osvětleno - událost mohli sledovat ze vzdálenosti s odstupem a dobrou viditelnost na místě konstatuje i protokol o ohledání místa nehody. Navíc styl jízdy (jak jej popsali svědci a vyplývá z protokolu o nehodě a ze zákresu stop jízdy auta) nelze podle názoru městského soudu už vůbec hodnotit jako bezpečný, při kterém by řidič dbal standardně osvojených obecných povinností řidiče podle § 18 zákona o silničním provozu (srov. *„rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vzdálenost, na kterou má rozhled.“) Uvedená povinnost poté taktéž platí i pro řízení vozidel v resortu obrany, jak vyplývá z článku 4.17 a 4.18 Pravidel používání vozidel v resortu ministerstva obrany Všeob-P-37.

32. Celkově lze pak ze svědeckých výpovědí podle názoru městského soudu řízení žalobce hodnotit jako nestandardní v rozporu s obecnými povinnostmi řidiče, při níž žalobce nejednal s pečlivou snahou vyhnout se nehodě, kolizi a sjetí z cesty. Jednání žalobce nelze hodnotit jinak, nežli jako nedbalostní, kdy žalobce zjevně musel vědět, že takovým stylem jízdy může ohrozit svoji bezpečnost a zdraví, cizí majetek i zdraví jiných osob, přesto takto jednal. Škoda na automobilu pak vznikla jako následek této jízdy žalobce a to jednak nárazem do dřevěného altánku a poté převrácením automobilu po sjetí z cesty a nárazu do kovového kontejneru. O tom, že byla způsobena škoda nedbalostním jednáním žalobce, tedy není pochyb.
33. Otázka, zda žalobce při tomto jednání řídil automobil pod vlivem alkoholu, je poté rozhodující pro výši náhrady škody – podle § 107 odst. 2 písm. b) zákona o vojácích z povolání totiž platí, že *„výše náhrady škody způsobené z nedbalosti a při nesplnění povinnosti k odvrácení škody nesmí přesáhnout u jednotlivého vojáka čtyřapůlnásobek jeho průměrného služebního platu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena po požití alkoholických nápojů nebo po vědomém užití jiných návykových látek.“* Rozhodující přitom vůbec není to, jaké konkrétní množství alkoholu v těle bylo přítomno při škodlivém jednání, ale naopak to, že škůdce pod vlivem alkoholu vůbec byl. To ostatně recipročně odpovídá obecné povinnosti vojáka z povolání nepožívat vůbec žádný alkohol ve službě (srov. § 99 zákona o vojácích z povolání).
34. K této otázce oba služební orgány vycházely z toho, že odběry krve a hodnocení přítomnosti alkoholu v těle jsou z povahy věci neopakovatelný úkon. Ustanovily se poté na závěru, že přítomnost alkoholu v těle žalobce v době nehody byla prokázána dechovou zkouškou, kterou provedla americká vojenská policie po nehodě (ukazující hodnotu 1.2 ‰) a krevní zkouškou provedenou s odstupem času (prokazující množství alkoholu 0,22 mg/dl). K tomu služební orgány poukázaly na výpověď znalce v soudním řízení, jenž uvedl, že při zpětném propočtu odbourání alkoholu lze dospět k závěru, že hodnota množství alkoholu v krvi žalobce v době nehody byla skutečně přesahující jednoho promile.
35. Soudní judikatura již dovodila, že *„v praxi se stupeň ovlivnění pachatele alkoholem obvykle zjišťuje dechovou zkouškou či krevní zkouškou. Tyto metody umožňují dostatečné zjištění stupně ovlivnění pachatele alkoholem a jejich výsledkem je konkrétní údaj o množství alkoholu v krvi vyjádřený číselně v jednotkách g/kg.“* (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 7 Tdo 405/2008, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 574/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. 8 Tdo 421/2011, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 586/2010).
36. Pokud jde o určení přesné míry ovlivnění, Nejvyšší soud v usnesení ze dne 17. 2. 2000, sp. zn. 5 Tz 202/99, (později např. v usnesení ze dne 23. 5. 2018, sp. zn. 7 Tdo 581/2018) vyložil, že
- „1. Trestní stíhání obviněného řidiče motorového vozidla pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 TrZ není vyloučeno ani v případě, jestliže se nepodařilo objektivně (tj. odběrem a vyšetřením krve) zjistit přesné množství alkoholu v krvi řidiče v době jízdy. Citované ustanovení totiž podmiňuje trestní odpovědnost stavem, který vylučuje způsobilost k*

výkonu zaměstnání nebo k jiné činnosti, při nichž by mohl pachatel ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Na takový stav lze sice usuzovat především z množství (hladiny) alkoholu v krvi řidiče, ale není-li tento údaj k dispozici, je možné a nutné stav vylučující způsobilost vyvodit ze souhrnu ostatních okolností, za nichž byla jízda řidiče motorového vozidla uskutečněna, např. z druhu a množství alkoholických nápojů požitých před jízdou řidičem, z doby, kdy k požití došlo, ze způsobu jízdy, z celkového chování řidiče před nehodou i po ní apod. K tomu musí orgány činné v trestním řízení opatřit a provést všechny vhodné a potřebné důkazy (§ 2 odst. 5 tr. ř.) a odpovídajícím způsobem je zhodnotit jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 tr. ř.).

2. Vedle svědeckých výpovědí, lékařských zpráv či znaleckého posudku může být jedním ze souhrnu důkazů (byť nikoli jediným), jimiž lze prokázat stav vylučující způsobilost pachatele k výkonu činnosti podle § 201 tr. zák., též výsledek dechové zkoušky, zejména pokud byla tato zkouška provedena přístrojem, který umožňuje kvantifikovat množství požitého alkoholu. Výsledek dechové zkoušky není možné bez dalšího odmítnout jen z důvodu, že přístroj, na kterém byla zkouška provedena, je zatížen určitou nepřesností, pokud výsledek odpovídá ostatním důkazům.“

37. Z podkladů správního spisu vyplývá, že žalobce byl po nehodě, která se stala v 0:45, podroben orientační zkoušce dechu dne 17. 11. 2015 v čase 2:00 – 2:15 s naměřenou hodnotou 1,2 ‰. Již jen tato samotná dechová zkouška se považuje za standardní metodu prokázání ovlivnění alkoholem. „Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může na něm být založen závěr o vině“ – viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44.
38. Výsledek rozboru krve žalobce byl dostupný v 9:15, a to s hodnotou 0,22 mg/dl. Změnu v hodnotách s odstupem času a zpětným propočtem množství alkoholu v krvi, jak bylo výše uvedeno, pak osvětlil v soudním řízení znalec, jehož závěry konstatuje okresní soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 Tdo 449/2010. K zjištěnému množství alkoholu v době rozboru krve uvedl, že „hodnoty do 0,2 promile alkoholu v krvi jsou považované za hodnoty neprůkazné, nikoliv to, že by tam alkohol nebyl, ale protože je potřeba ho ještě prokázat jinou (druhou) nezávislou metodou, která není tak citlivá jako plynová chromatografie, a která může v nízkých hladinách velmi chybovat, kdy než tyto dvě ověřovací metody neexistují. Zatím není jiná metoda, která by byla tak spolehlivá, jako plynová chromatografie a byla založená na jiném principu. Takže tu hodnotu sice mají naměřenu, ale nelze prokázat její přesnost jinou (druhou) nezávislou metodou, která by byla tak spolehlivá, jako plynová chromatografie a která může v nízkých hladinách velmi chybovat, kdy než tyto dvě ověřovací metody neexistují... co se týče výsledku pozitivního, zpracovaného na základně, pak zcela jistě nebyl zpracován plynovou chromatografií, ale enzymatickou metodou, která rovněž nebyla stoprocentní.“. Tento závěr znalce je přitom v souladu se závěry soudní judikatury. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 2 As 217/2017 – 44, vyložil, že „[z]a pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie.“
39. Městský soud je vycházející z všeho uvedeného toho názoru, že zjištěné hodnoty nemusely vypovídat o přesně výši ovlivnění žalobce alkoholem v době dechového testu či krevní zkoušky. Výsledek orientační zkoušky 1,2 ‰ byl v řízení před okresním soudem prokazován z listiny – ze zprávy o šetření amerického policejního orgánu ze dne 20. 11. 2015, tj. orgánu, který provedl orientační dechovou zkoušku žalobce po autonehodě. Z protokolů o hlavním líčení vyplývá, že žalobce obsah této listiny tj. výsledky šetření

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

policejního orgánu, nijak věrohodně nezpochybnil ani nevyvrátil (např. že by dechová zkouška nebyla provedena nebo že by naměřená hodnota nebyla 1,2‰) a pochybnosti o zjištěných skutečnostech, tj. o tom, že po nehodě byla u žalobce provedena dechová zkouška s takto pozitivním výsledkem, neměl ani samotný soud. Okresní soud na základě tohoto podkladu a znaleckého výsledku měl sice pochybnosti o přesnosti uvedených zkoušek, avšak z hlediska trestní odpovědnosti žalobce za trestný čin podle § 274 trestního zákoníku pochyboval pouze o tom, zda hodnota skutečně přesáhla „potřebnou hranici“ 1 ‰. O tom, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu, soud pochybnosti na základě provedení dokazování vůbec neměl (jako významnou skutečnost v tomto smyslu mj. hodnotil divokou a riskantní jízdu žalobce).

40. Městský soud má poté v projednávané věci za nepochybné, že již orientační vyhodnocení dechu žalobce potvrdilo přítomnost alkoholu a to v nezanedbatelné míře přesahující onu fyziologickou hodnotu 0,20 promile. Jakkoliv může mít žalobce pravdu v tom, že zkouška mohla být provedena nekalibrovaným či necertifikovaným přístrojem, naměřená hodnota přibližně 1,2 ‰ nebo pravděpodobná hodnota v rozmezí 1,08 – 1,66 ‰ v době zkoušky popř. 1,23 – 1,91 ‰ v době řízení, jak dovodil znalec zpětným přepočtem, nepředstavuje hranici mezi žádným nebo mírným ovlivněním alkoholem, ale jde naopak o zcela jednoznačnou hodnotu ovlivnění větším množstvím alkoholu. Jako nejvíce průkazný proto městský soud hodnotí výsledek dechové zkoušky provedený s poměrně krátkým odstupem od nehody. Žalobcovu obhajobu, že dechová zkouška mohla být ovlivněna kloktáním, znalec v soudním řízení poté zpochybnil především tím, že k falešné pozitivitě může dojít jen do 20 minut po použití a už vůbec by takové použití nemohlo ovlivnit alkohol v krvi. Jak však bylo již výše uvedeno, nehoda se stala v 0:45, dechová zkouška byla učiněna ve 2:00 – 2:15, čili s větším odstupem než 20 minut. Dechová zkouška tedy nemohla být tímto faktorem ovlivněna.
41. Žalobci byla po této dechové zkoušce odebrána krev na laboratorní vyšetření. Vyšetření sice potvrdilo nižší hodnotu alkoholu v krvi. Ve srovnání s odstupem od času dechové zkoušky je však taková hodnota logická, potvrzující tzv. „odbourání“ alkoholu v krvi s postupujícím časem. Jak již bylo výše uvedeno, znalec uvedl, že zpětným přepočtem lze dovodit, že alkohol byl v době nehody v těle žalobce přítomen právě v množství kolem či nad jedno promile.
42. Městský soud je toho názoru, že skutková zjištění o přítomnosti alkoholu v těle žalobce poskytují věrohodný ucelený obraz o skutkovém ději – tj. že žalobce zkrátka byl v době nehody (0:45) pod vlivem alkoholu s tím, že v době dechové zkoušky (2:00-2:15) byla orientační hodnota přibližně 1.2 ‰ a v době hodnocení krevního testu v 9:15 v hodnotě 0,22 mg/dl.
43. Žalobce oproti těmto skutkovým zjištěním (nálezům alkoholu v těle), hodnocených znalcem ve vzájemné souvislosti, staví i nyní jen tu obranu, v níž poukazuje pouze na možné nepřesnosti a deficity jednotlivých zjištění hodnot alkoholu v těle, případně na neucelené a neprůkazné svědecké výpovědi.
44. Městský soud je však toho názoru, že ve srovnání se žalobcovou obranou ob stojí celý souhrn skutečností – nebezpečný, riskantní a nestabilní styl jízdy žalobce, zjištěné hodnoty alkoholu v dechu v krátké době od nehody; jako podpůrný důkaz o ovlivnění alkoholem v době dechové zkoušky pak hodnotí městský soud svědecké výpovědi i některých svědků, kteří měli i podle svého subjektivního pocitu důvodné podezření na ovlivnění žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

alkoholem. Tyto všechny skutečnosti v souhrnu podle názoru městského soudu zcela věrohodně prokazují, že žalobce při nehodě řídil automobil pod vlivem alkoholu.

45. Městský soud tak uzavírá, že dovolává-li se žalobce presumpce nevinny a z ní plynoucího principu *"v pochybnostech ve prospěch"*, pak v projednávané věci bylo možno na základě hodnocení získaných důkazů uzavřít, že v inkriminovanou dobu žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, a svou obranou důkazy o tom, že vozidlo takto řídil, nevyvrátil ani nezpochybnil natolik, aby existovala situace takové nejednoznačnosti, jež by umožňovala použít zásady *"in dubio pro reo"*.
46. K otázce prokázání výše škody pak správní spis obsahuje předávací protokol mezi českou stranou coby nájemcem vozidla a americkou stranou coby pronajímatelem. Protokol obsahuje fotografie, které zobrazují poškození auta. Na fotografiích jsou patrná značná poškození kapoty a rozbité okno u řidiče na levé straně, na přední masce, na zadní straně, je zde znatelné poškození levého předního kola. Protokol v textové části předpokládá výměnu 15 součástí auta, opravu karoserie a další potřebu diagnostiky poškození auta (geometrie přední nápravy, geometrii karoserie, diagnostiku motoru a elektroniky). Poškození automobilu podle názoru městského soudu odpovídá popisu průběhu jízdy, jak byla zjištěna svědeckými výpověďmi a protokolem o nehodě.
47. Faktura za opravu automobilu ze dne 23. 8. 2017 pak obsahuje 8 položek (mj. oprava předních a zadních dveří, oprava ABS brzdného systému, výměna nárazníků, předního štítu, mřížky a kapoty, oprava elektroinstalace) v hodnotě 15.000 USD, což s ohledem na kurz měn (CZK vs. USD) odpovídá výši škody 372.360 Kč, kterou po žalobci požaduje stát.
48. Městský soud neshledal, že by rozsah oprav automobilu nesouvisel s rozsahem poškození automobilu po nehodě způsobené žalobcem. Ba naopak, fakturované položky opravy automobilu podle názoru městského soudu odpovídají rozsahu poškození auta. Fakturovaná částka tak není smluvenou cenou za opravy, která by snad nesouvisela s autonehodou. Podle názoru městského soudu jde o precizně stanovenou cenu oprav automobilu potřebných k uvedení vozidla do stavu způsobilého provozu tak, jak bylo před nehodou.
49. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že škoda na automobilu následkem jednání žalobce vznikla právě v požadované výši.
50. Městský soud uzavírá, že ve správním řízení bylo prokázáno, že předmětná škoda byla způsobena jednáním žalobce pod vlivem alkoholu, přičemž nebylo rozhodné, jaká byla přesná míra tohoto ovlivnění; stačilo tedy zjištění, že žalobce alkoholem ovlivněn při jízdě byl. V takové situaci pak správně šla peněžní náhrada škody k tíži žalobce v plné výši (srov. ustanovení § 107 odst. 2 zákona o vojácích z povolání).

IV. Závěr a náklady řízení

51. Na základě shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovaná v řízení procesní úspěch měla, městský soud jí však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalované vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti (srov. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 22. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.